

det bitterste! Den Toldpolitik, der føres af andre Lande, der ikke som vort Land er tvunget til at tage et altoverskyggende Hensyn til Landbrugseksporten, spiller vel heller ikke ind i den danske Krise! Nej, det er kun Arbejdernes Lønninger, der spiller ind. Regeringsbladet „København“ har løst hele Problemet, har slaaet fast, hvad der er i Vejen, har fundet de vises Sten: Blot man ødelægger Fagforeningerne, afskaffer Arbejdernes Lønninger, bliver Danmark et lykkeligt Land for dem, der ikke dør af Sult.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Ludvig Christensen: Det varer et Kvarters Tid.

Formanden: Vi vil da fortsætte Forhandlingen.

Ludvig Christensen: Men Fagforeningerne er det eneste Værn, Arbejderne har, og det vilde jo være en Ulykke, hvis det skulde lykkes den Koalition, der i Øjeblikket har sat ind heroverfor, at gennemføre Fagforeningernes Ødelæggelse. Der har været en Tid, da Arbejderne var tvunget til at staa sultne udenfor Fabrikernes Porte, da det var Arbejdsgiverne, der bestemte Lønningerne. Enhver, der vil, kan endnu i disse Dage ved at læse Skildringer fra de Lande, hvor Arbejderne ingen Fagforeninger har, se, hvorledes de hvide, hvordan Kapitalisterne udnytter og udbytter Arbejderne — i Kina f. Eks. er dette i Virkeligheden Aarsagen til hele det store Oprør — og hvorledes Kapitalisterne overalt, hvor der er Mulighed derfor, hvor Arbejderne ikke er stærke nok til at forhindre det, udbytter dem i en saadan Grad, ja, saa hensynsløst, at de er lige glade, om en Arbejder lever eller ej, før der staaer altid en ny sulten udenfor paa Gaden. Arbejdsgiverne her i Landet er ikke en Smule bedre end Arbejdsgiverne i Kina; i samme Øjeblik Magten udleveres til Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, vil denne Organisation misbruge den paa en saadan Maade, at hele den danske Befolkning, i alt Fald de Dele af det gamle Bondedemokrati, der ikke helt har glemt, hvor de er kommet fra, vil se den store Ulykke, der ligger i Gennemførelsen af den her foreslaaede Lov, hvorved man giver Arbejdsgiverforeningen Magten i Hænde overfor Fagforeningerne

under Paaberaabelse af at skabe Neutralitet.

Til Slut vil jeg sige et Par Ord om Kriseforholdene. Vi har jo her i Landet en Industri, som klarer sig; vi har f. Eks. et Selskab som Burmeister & Wain, der ikke under Krigen udbetalte svimlende Aktieudbytter eller foretog Deling af sin Aktiekapital til Aktie- og Børshajer, men som klogt udnyttede Tiden til at styrke og konsolidere Selskabet, og som da ogsaa gik ud af Krigs- og Efterkrigsaarene med et teknisk velindrettet Fabriksetablisement, der paa ethvert Omraade kan staa paa Højde med Udlandets. Hvordan forholder det sig nu med dette Selskab? Tynges det af de danske Arbejdslønninger? Ikke værre i alt Fald, end at Selskabet har fuldt op med Arbejde for mindst to Aar frem i Tiden. Den højtærede Indenrigsminister, der jo straks efter Regeringsskiftet var saa stærkt paa Tærne for at bebrejde Arbejdsgiverne, at de havde sluttet Forlig med Arbejderne før Valget og før Ministerskiftet, kunde altsaa have sparet sig den Tale, i alt Fald for denne Virksomheds Vedkommende. Hvis man vil undersøge Forholdene i Øjeblikket, vil man se, at den Del af den danske Industri, som er Eksportindustri, i Virkeligheden har meget godt at bestille, er ved at komme op af Dødvande; og hvis der ikke næsten alle de Steder i Verden, som vi skal konkurrere med, fandtes den samme Bevægelse, som vi kender fra Foreningen „Dansk Arbejde“, en Agitation for henholdsvis fransk, engelsk, belgisk og tysk Arbejde o. s. v., saa vilde mange af vore Eksport-Industrielskaber have meget, meget mere Arbejde, end de har. De danske Arbejdslønninger i Forhold til Kvaliteten af den danske Arbejdskraft gør det nemlig muligt for den danske Industri nu at konkurrere med væsentlige Dele af Udlandet. Det, der mangler herhjemme, er, at den indre Krise ikke er løst. Og den indre Krise hænger i meget høj Grad sammen med Landbrugskrisen. Saa snart Landbrugskrisen ikke mere er permanent, hvad den vil vedblive at være, saa længe Landbruget er overkapitaliseret og overprioriteret, vil vi paa ny komme tilbage til normale Forhold.

Hvis man gennemfører Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger, indleder man en ny udvidet Klassekamp, en Kamp, der fra Arbejdernes Side maa tages op og vil blive taget op og naturligvis vil blive ført med alt det Had, al den